

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce **P. O.**, zastoupený Mgr. Petrem Šírem, advokátem se sídlem Sněžné, Kadov 49, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2015, č. j. 22 Ad 7/2015 – 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Petru Šírovi **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též jen „žalovaná“) ze dne 2. 2. 2015, č. j. X, byly zamítnuty námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 11. 2014, č. j. X, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení zamítla žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2015, č. j. 22 Ad 7/2015 – 69 (dále jen „napadený rozsudek“), byla žaloba zamítnuta. Proti tomuto rozsudku nyní brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo [§ 102 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost však nepodal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), ačkoliv byl v napadeném rozsudku náležitě poučen o délce lhůty k podání kasační stížnosti i o počátku jejího běhu.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do *dvou týdnů* po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Z obsahu spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl v době vydání napadeného rozsudku krajského soudu zastoupen Mgr. Petrem Šírem, advokátem se sídlem Sněžné, Kadov 49 (žalobci byl ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 5. 2015, č. j. 22 Ad 7/2015 – 21), proto byl napadený rozsudek zaslán stěžovateli prostřednictvím tohoto zástupce (§ 42 odst. 2 věta první s. ř. s.) elektronicky do datové schránky (§ 42 odst. 1 s. ř. s.) Z doručky na rubu čl. 71 spisu krajského soudu vyplývá, že tento rozsudek byl do datové schránky právního zástupce stěžovatele dodán dne 27. 11. 2015. V pondělí 30. 11. 2015 se právní zástupce stěžovatele do datové schránky přihlásil a tím došlo k doručení napadeného rozsudku (§ 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů). Podle § 17 odst. 6 citovaného zákona přitom platí, že doručení dokumentu podle odstavce 3 téhož ustanovení má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou. Z doručky na čl. 6 spisu zdejšího soudu vyplývá, že předmětná kasační stížnost proti napadenému rozsudku byla dodána do datové schránky Nejvyššího správního soudu dne 15. 12. 2015.

Ze shora popsaného skutkového stavu věci je zřejmé, že dnem, kdy nastala skutečnost určující počátek lhůty pro podání kasační stížnosti (§ 40 odst. 1 s. ř. s.), bylo pondělí 30. 11. 2015. Dnem následujícím počala běžet dvoutýdenní lhůta (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) pro podání kasační stížnosti. Konec této dvoutýdenní lhůty pak podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na pondělí 14. 12. 2015. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti. Nejpozději tohoto dne by tedy musela být kasační stížnost podána u soudu, nebo alespoň předána k poštovní přepravě (§ 40 odst. 4 s. ř. s.). Kasační stížnost však byla stěžovatelem prostřednictvím jeho právního zástupce dodána do datové schránky zdejšího soudu až dne 15. 12. 2015, byla tedy podána opožděně. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pozdní podání kasační stížnosti jde výlučně k tíži stěžovatele, přičemž toto pochybení nelze nikterak zhojit, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti není možné prominout. Lhůta pro podání kasační stížnosti je zákonnou procesní lhůtou s propadnými účinky, jejíž nedodržení má za následek ztrátu možnosti účinně provést tento procesní úkon.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování zohlednil i právní názor vyslovený Ústavním soudem v nálezu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 2637/08, dostupném z <http://nalus.usoud.cz>, podle něhož je „s ohledem na specifickou právní úpravu ve správním soudnictví (...) třeba do budoucna na Nejvyšší správní soud apelovat, aby při odmítání kasační stížnosti pro její opožděnost byl pečlivý a obezřetný a aby posuzoval, zda účastník řízení měl v konkrétním případě reálnou možnost předvídat brozbu odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost a podle toho již v kasační stížnosti argumentovat, resp. navrhopvat důkazy.“ Tento apel Ústavního soudu směřoval především na problematiku náhradního doručování fyzickým osobám, což není nyní posuzovaný případ. Stěžovateli byl prostřednictvím jeho právního zástupce napadený rozsudek prokazatelně doručen datovou zprávou do jeho datové schránky; tj. šlo o doručení, které má stejné účinky jako doručení do vlastních rukou. V napadeném rozsudku byl stěžovatel taktéž náležitě poučen o délce a počátku

pokračování

běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Požadavku Ústavního soudu na maximálně obezřetný přístup při posuzování existence podmínek pro odmítnutí návrhu zdejší soud plně dostál, neboť zohlednil všechny aspekty posuzovaného případu a výše zmiňované podání stěžovatele hodnotil v kontextu celé věci. Zde je totiž nutno upozornit na fakt, že stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zastoupen ustanoveným advokátem (přičemž toto zastoupení trvá i v následném řízení před Nejvyšším správním soudem – viz § 35 odst. 8 *in fine* s. ř. s.), který jeho jménem podával i samotnou kasační stížnost. Za situace, kdy je účastník v řízení zastoupen advokátem, tedy osobou, u které lze důvodně presumovat znalost elementárních procesních předpisů, jde nedodržení lhůty k podání kasační stížnosti plně k jeho tíži; lhotejně, zda se tak stalo z důvodu opomenutí či pracovní vytíženosti právního zástupce (v takovém případě § 26 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, umožňuje substituční zmocnění).

Nejvyšší správní soud tedy z uvedených důvodů kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za požití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Odměnu ustanovenému právnímu zástupci stěžovatele za podání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť tento úkon nebyl (pro jeho opožděnost) účelný (k tomu srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 85/2011 – 67, dostupný z www.nssoud.cz).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu